

Co se skrývá v krabici

Stoupám do schodů a přemýšlím, kdo vymyslel něco takového jako patra, schody a rozbité výtahy. Uznávám, že jsem ráda za místo, kde můžu vypnout, protože tady jsem prostě doma, na druhou stranu jaké kouzlo má betonová krabice? Srovnejte to například s atmosférou, která by na vás dýchla z jeskyně, jakou obýval pračlověk. Každá jiná, originální a svá i s nástěnnými malbami a kožešinami zvířat. Jistě, bývala tam někdy zima a přecpáno, ale co byste čekali, vždyť jste za tu trochu vlastního prostoru ani neplatili nájemné. Když přišel medvěd, tkvěla ochrana ve skupinové taktice Pro bezpečnost prostě stačilo držet se pospolu a měli jste nad nepřítelem vyhráno. Běda však tomu, kdo se odtrhl.

Medvěd však neotravuje zas tak často a otázkou nakonec zůstává, zda je vám milejší málo pravděpodobná návštěva vetřelce, nebo neustálé sdílení jeskyně se všemi jejími smradlavými, upocenými a špinavými obyvateli. Pračky a osvěžovače vzduchu bohužel neexistovaly. Není se tedy čemu divit, stavění chýší a chatrčí na sebe nenechalo „dlouho“ čekat. A stejně jako v té pohádce o třech prasátkách nakonec lidstvo usoudilo, že čím pevnější, tím lepší. To umožnilo i stavění více pater, takže se znásobil počet možných majitelů samostatných bytových jednotek, každý si zalezl do své krabice od 3x4 metru, kde se mohl zamknout a naznačit tak celému světu, aby mu vlezl na záda. Jak chytré. Jediné, co by nám připomínalo život v jeskyních je naše opatrnost při rozhodování zda otevřít či neotevřít dveře - co kdyby za nimi stál medvěd nebo vaši známí, jejichž přítomnost by nepotěšila vaši náladu, ani čichové buňky.

V rybníku výhod ale přesto číhá spousta háčeků. Jistě že se v dnešní době snadno zabejdíme, pustíme si bednu a jak kvádry (neříkal to tak nějak Neruda?) spokojeně tvrdíme doma a ještě si namlouváme cosi o „tolik postrádaném soukromíčku“. Ale co vás nemá! V dnešním systému přichází každý jedinec o své soukromí ve chvíli, kdy se narodí. Systém si ho totiž zapíše a zapisuje si ho pak už neustále. Když se učí, když pracuje, když je nemocný, když si něco kupuje, když má děti nebo psa. Ani si toho nevšimnete, vychvalujete si, jak ta naše společnost hezky funguje, ale udělejte jednu chybičku a systém se ozve. Ráno se probudíte a ve škatuli před vaší obytnou krabicí najdete obálku, nezvratný to důkaz toho, že se o vás ví a chce se po vás, abyste se zařadili do lajny k ostatním a nevystupovali z ní k nelibosti systému ven. A tak jsme nakonec zase lapeni do jeskyně s tlupou, čicháme její odér a posloucháme chrápání utěšující se alespoň tím, že medvěd na nás snad nemůže.

Tak se ptám, jestli to byla dobrá volba vyměnit soukromí těla za ztrátu soukromí naší identity. Snad by bývalo vylo rozumnější zůstat na stromech. Tam bychom se medvědovi schovali na tenčí větve a společnosti třeba na úplně jiný strom nebo hluboko do lesa. Nakonec u lesů najdeme hromadu. Pustit všechny problémy s čísly a obálkami k vodě, egoisticky si užívat a starat se jen sám o sebe. Jenže společnosti pojem „starat se sám o sebe“ nevoní a raděj si kvadratí v samostatných bytových jednotkách. I já už zdolala schody a teď chřastím v zámku té své. Konečně doma! Původně jsem plánovala přečíst si poštu a pak se při sledování vysílání pohoršovat nad tím, kolik lidí zase neposlechlo systém. No, ale nakonec se asi zajdu projít do lesa.